

Arrest

nr. 163 191 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 januari 1963.

De verzoekende partij verklaart op 18 november 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 18 november 2010 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 4 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 26 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 18 mei 2011 stelt de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest van 13 juli 2011 met nummer 64 758 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 29 augustus 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond.

Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 december 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13^{sexies}). Deze beslissing wordt op 6 februari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 24 december 2012 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de vierde aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 5 februari 2013 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 februari 2013 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 5 februari 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 juni 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2013 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de beslissingen van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 27 februari 2014 met nummer 119 739 vernietigt de Raad de bestreden beslissingen.

Op 31 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 11 juni 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Deze beslissing werd op 21 augustus 2013 ter kennis van de verzoekende partij gebracht.

Op 18 oktober 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 1 april 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp.

Op 8 augustus 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van 25 februari 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

Op 22 september 2014 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de beslissing van 8 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 3 november 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2015 dient de verzoekende partij wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 23 januari 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 9 februari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 3 november 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 4 juni 2015 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de voormelde beslissing van 9 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In het arrest van 25 september 2015 met nummer 153 329 verwerpt de Raad het annulatieberoep, nadat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd ingetrokken.

Op 15 juli 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 4 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 23 januari 2015 ontvankelijk.

Op 25 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 23 januari 2015 en 15 juli 2015 tezamen ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/01/2015 en 15/07/2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

*in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04/08/2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

Reden:

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot*

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 18/08/2015), hij concludeerde dat:

'Ik stel bijgevolg vast dat er bij de nieuwe aangehaalde elementen geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot onmiddellijke terugleiding naar de grens.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In het middel zelf wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangevoerd.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing motiveert als volgt:

"Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 52-jarige vrouw uit Kosovo lijdt aan een eindstadium van nierfalen, waarvoor ze chronische hemodialyse krijgt à rato van 3 x per week. Deze pathologie bestond al op het moment van de vorige aanvraag dd. 25/02/2013 en er werd reeds een exhaustief medisch advies afgeleverd door collega dr. V. D. dd. 06/08/2014. Hierop moet bijgevolg niet teruggekomen worden.

We houden in het huidige advies (voor de aanvragen van 23/01/2015 en 15/07/2015) dan ook enkel rekening met de aandoeningen die nog niet aangehaald werden in de aanvraag van 25/02/2013.

De OSAS-problematiek (Obstructief SlaapApneuSyndroom) houdt, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan een hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Wat betreft de aorta-problematiek ten slotte stellen we vast dat deze niet meer aan de orde is gezien de aortaklep in februari 2015 vervangen werd met goed gevolg.

Derhalve moet vastgesteld worden dat de nieuw aangehaalde elementen (OSAS en aortaklepstenose), zoals ze voorliggen, momenteel niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft."

Artikel 9ter eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Het dient benadrukt te worden dat mevrouw H. F. [...] éénmaal per jaar door een cardioloog dient gezien te worden.

Daarnaast wenst verzoekster te benadrukken dat zij talrijke medicijnen dient te nemen:

(- Marcoumar, INR-streefwaarde 2.0 tot 3.0)

- Amlor 5 mg/dag

(- Cordarone 200 mg/dag)

- Pantomed 40 mg/dag

- Phoslo 3x 667 mg/dag

- Renagel 3 x 800 mg/adag

- Alpha Leo 1 mg/dag

- Mimpara 30 mg/dag

- Neurontin 2x300 mg/dag

- Lysanxia 10 mg/dag

- Losferron 1 tablet/dag

- Macrogol + elektrolieten 1 zakje/dag

- Ultrogestand 200 mg/dag vaginaal

Het dient benadrukt te worden dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, en de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins nagegaan heeft of deze medicijnen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is een bijkomend advies te vragen indien nodig, en dit conform artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Manifest ten onrechte heeft de arts-adviseur in casu geen enkele deskundige om advies gevraagd over de medicamenten die verzoekster dient te nemen, noch werden de behandelende artsen van verzoekster geraadpleegd.

Er dient hier ook op gewezen te worden op het feit dat, voor wat betreft de OSAS-problematiek, de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken o.a. stelt dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Voor wat betreft de aorta-problematiek doet de arts-adviseur hieromtrent geen uitspraak....

Over de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook evenmin enige uitleg verschaft.

Uit informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich op wenst te baseren, namelijk Assembly of Kosovo, Law no. 2004/4, Kosovo Health Law, Section 22, blijkt evenwel dat slechts de volgende groepen gerechtigd zijn op gratis gezondheidszorg:

a). Children and adolescents up to 15 years of age;

b). Pupils and students until the end of regular school terms;

c). Citizens over 65 years of age;

d). Citizens, close family members of martyrs, war invalids and other invalids, their close family members as well users of overall social schemes for social assistance and close members of their families;

e). Persons with disabilities,

(vrije vertaling:

a). Kinderen en jongeren tot 15 jaar;

b). Leerlingen en studenten tot het einde van reguliere school termen;

c). Burgers ouder dan 65 jaar;

d). Burgers, naaste familieleden van de martelaren, oorlogsinvaliden en andere zieken, hun naaste familieleden en gebruikers van de algemene sociale regelingen voor sociale bijstand en nauwe hun gezinsleden;

e). Personen met een handicap)

Hieruit kan dus afgeleid worden dat chronisch zieken hier niet inbegrepen zijn, en inderdaad dient het benadrukt te worden dat verzoekster een blijvende hemodialysenood heeft van drie keer per week.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel manifest niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de verzoekende partij eenmaal per jaar door een cardioloog zou moeten onderzocht worden en zij talrijke medicijnen dient te nemen. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze medicijnen en medische opvolging in het herkomstland niet nagegaan werd. De verzoekende partij meent tevens dat de arts-adviseur manifest ten onrechte geen bijkomend advies heeft gevraagd aan een deskundige.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de arts-adviseur aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld, gelet op het feit dat er zelfs zonder adequate behandeling in het land van herkomst vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer.

In het advies dd. 18.08.2015 verwijst de arts-adviseur uitdrukkelijk naar alle medische getuigschriften, dewelke door de verzoekende partij in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd, zodat enkel kan vastgesteld worden dat de arts-adviseur met alle elementen van het dossier van de verzoekende partij rekening gehouden heeft.

In dit kader moet evenwel benadrukt worden dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij het concreet zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Bijgevolg heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Zie ook:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan

inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip ‘kan bijkomend advies inwinnen’, ‘indien hij dat noodzakelijk acht’).

Verweerder laat dan ook gelden dat het standpunt van de verzoekende partij, als zou de arts-adviseur verplicht geweest zijn om advies in te winnen bij een deskundige, dan wel bij de behandelende arts van de verzoekende partij uiteraard onverzoenbaar is met het feit dat de wetgever de arts-adviseur volledig vrij laat in diens beoordeling.

Zie ook:

“Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden “dan ook” wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien.” (R.v.St. 225.353 dd. 06.11.2013)

En ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.” (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

De kritiek van de verzoekende partij mist bijgevolg grondslag.

Verweerder verduidelijkt nog dat de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allerm minst gehouden is te onderzoeken of de verzoekende partij in het land van herkomst alle zelfde zorgen kan bekomen, dewelke in België verstrekt worden. De arts-adviseur dient uitsluitend na te gaan of er risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel voor een onmenselijke of vernederende behandeling zonder adequate behandeling in het land van herkomst.

In onderhavig dossier is de arts-adviseur tot het besluit gekomen dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst en dit op grond van volgende overwegingen:

“Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 52-jarige vrouw uit Kosovo lijdt aan een eindstadium van nierfalen, waarvoor, ze chronische hemodialyse krijgt è rato van 3 x per week. Deze pathologie bestond al op het moment van de vorige aanvraag d.d. 25/02/2013 en er werd reeds een exhaustief medisch advies afgeleverd door collega dr. V. D. d.d. 06/08/2014. Hierop moet bijgevolg niet teruggekomen worden.

We houden in het huidige advies (voor de aanvragen van 23/01/2015 en 15/07/2015) dan ook enkel rekening met de aandoeningen die nog niet aangehaald werden in de aanvraag van 25/02/2013.

De OSAS-problematiek (Obstructief SlaapApneuSyndroom) houdt, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Wat betreft de aortaklep-problematiek ten slotte stellen we vast dat deze niet meer aan de orde is gezien de aortaklep in februari 2015 vervangen werd, met goed gevolg.

Derhalve moet vastgesteld worden dat de nieuw aangehaalde elementen (OSAS en aortaklepstenose), zoals ze voorliggen, momenteel niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.”

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat geen onderzoek gevoerd werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat door de arts-adviseur uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de aangehaalde medische elementen niet aantonen dat er een risico zou bestaan voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel voor een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst.

Gelet op voormelde overwegingen van de arts-adviseur, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat verder onderzoek diende gevoerd te worden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen.

Zie ook:

“Wanneer een ambtenaar-geneesheer aangeeft dat uit de hem voorgelegde medische attesten niet blijkt dat een vreemdeling een aandoening heeft die van die aard is dat een medische opvolging of behandeling effectief vereist is, dan dient hij niet te onderzoeken of een behandeling van de aangevoerde medische problematiek in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Een nader onderzoek inzake het bestaan van adequate behandelingsmogelijkheden zonder dewelke een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen dient slechts te worden gevoerd indien werd vastgesteld dat een reële nood aan een medische behandeling bestaat.

Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard — een beslissing die in voorliggende zaak niet werd genomen na bevraging van een ambtenaar-geneesheer en waaruit in casu slechts blijkt dat een aantal vormvereisten werden gerespecteerd — heeft niet tot gevolg dat een ambtenaar-geneesheer bij een ten gronde onderzoek niet zou kunnen besluiten dat de aangevoerde medische problematiek niet voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden toegestaan. Nu de ambtenaar-geneesheer in casu duidelijk heeft gemotiveerd van oordeel te zijn dat verzoekster geen aandoening heeft aangetoond die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of verblijf kan verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarbij verweerder naliet de toetsing aan voormeld criterium door te voeren. Waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat zij niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij aan een dergelijke ziekte lijdt en kan de Raad slechts vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer, na studie van de door verzoekster

neergelegde medische attesten, stelde dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel”.

(...)

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer ook heeft uiteengezet dat de aandoeningen waarnaar verzoekster verwijst volgens de rechtspraak van het EHRM niet voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten dat de repatriëring van een vreemdeling die aan deze aandoeningen lijdt aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat hij tevens een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria heeft doorgevoerd. Verzoekster toont door te verwijzen naar de memorie van toelichting bij de wet waarbij het artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd en waarin wordt geduoid dat de ambtenaar-geneesheer de individuele situatie van de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden moet evalueren “binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” evenmin aan dat de ambtenaar-geneesheer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft miskend. Haar beschouwingen omtrent de “ratio legis of filosofie van artikel 9 ter” leiden evenmin tot die conclusie.

De ambtenaar-geneesheer heeft in voorliggende zaak wel degelijk een medische beoordeling doorgevoerd en geconcludeerd dat verzoekster op basis van de door haar aangevoerde medische problematiek, zoals deze blijkt uit de aangebrachte medische attesten, niet om gezondheidsredenen tot een verblijf kan worden gemachtigd. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.” (R.v.V. nr. 139.012 van 22 januari 2014)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de zevende en achtste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond dienden verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidt als volgt: “§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.(...) De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.(...)”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Voorts blijkt dat deze beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt gesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische elementen evalueerde en in zijn medisch advies van 18 augustus 2015 concludeerde dat ze niet weerhouden konden worden aangezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Het medisch advies, gevoegd in gesloten omslag, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.01.2015 en

15.07.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 30/06/2015 van dn H. [...] blijkt dat betrokkene een eindstadium van nierfalen heeft bereikt, waarvoor hemodialyse. Ze lijdt ook aan OSAS (Obstructief SlaapApneuSyndroom) waarvoor CPAP (continuous positive airway pressure). Tenslotte heeft ze in februari 2015 een aortaklepverving ondergaan omwille van een kritische aortaklepstenose.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/02/2015 van dr. H. blijkt dat betrokkene gepland wordt voor aortaklepheelkunde, dat de dialysesessies vlot verlopen zonder intradialytische complicaties.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 09/02/2015 van dr. R. [...] blijkt dat betrokkene opgenomen werd ter voorbereiding van geplande cardiale heelkunde die uitgesteld werd tot 25/02/2015.
- 09/02/2015: attest ziekenvervoer.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/01/2015 van dr. H. [...] blijkt dat betrokkene chronische hemodialyse krijgt wegens eindstadium van nierfalen. Ze lijdt aan een ernstige aortaklepstenose waarvoor vervanging gepland wordt Voor het OSAS (Obstructief SlaapApneuSyndroom) krijgt ze CPAP (continuous positive airway pressure).
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 20/11/2013 van dr. D. M. [...] blijkt dat betrokkene gedialyseerd wordt De dialyses verlopen vlot en de efficiëntie is uitstekend.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27/09/2014 van dr. V. [...] blijkt dat betrokkene een polysomnografisch onderzoek onderging.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 11/12/2014 van dr. V. [...] blijkt dat betrokkene lijdt aan Retrosternale pijn wegens een matige aortaklepstenose en hemodialyse nodig heeft.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 12/01/2015 van dr. A. [...] blijkt dat betrokkene consulteerde op de raadpleging gynaecologie.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 20/01/2015 van dr. H. [...] blijkt dat betrokkene een chronische hemodialyse 3x per week krijgt, CPAP beademing heeft 's nachts en een geplande aortaklepvervanging zal ondergaan op 05/02/2015.

Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 52-jarige vrouw uit Kosovo lijdt aan een eindstadium van nierfalen, waarvoor ze chronische hemodialyse krijgt d rato van 3 x per week. Deze pathologie bestond al op het moment van de vorige aanvraag d.d. 25/02/2013 en er werd reeds een exhaustief medisch advies afgeleverd door collega dr. V. D. d.d. 06/08/2014. Hierop moet bijgevolg niet teruggekomen worden.

We houden in het huidige advies (voor de aanvragen van 23/01/2015 en 15/07/2015) dan ook enkel rekening met de aandoeningen die nog niet aangehaald werden in de aanvraag van 25/02/2013.

De OSAS-problematiek (Obstructief SlaapApneuSyndroom) houdt, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Wat betreft de aortaklep-problematiek ten slotte stellen we vast dat deze niet meer aan de orde is gezien de aortaklep in februari 2015 vervangen werd, met goed gevolg.

Derhalve moet vastgesteld worden dat de nieuw aangehaalde elementen (OSAS en aortaklepstenose), zoals ze voorliggen, momenteel niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Conclusie:

Ik stel bijgevolg vast dat er bij de nieuw aangehaalde elementen geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 f eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Aldus blijkt dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroeps-mogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De

verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

Waar de verzoekende partij stelt dat voor de OSAS-problematiek de ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer voorafgaand heeft gesteld dat deze aandoening met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Door louter een zin uit het advies van de ambtenaar-geneesheer te herhalen toont de verzoekende partij niet aan dat het motief van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de OSAS-problematiek genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een hospitalisatieverslag met betrekking tot de operatie van 25 februari 2015 aan de aortaklep toe en een verslag van een postoperatieve consultatie van 5 mei 2015. De Raad wijst erop dat voormelde documenten voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij werden meegedeeld. Bijgevolg kon de verwerende partij voormelde documenten niet betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing, en in de bestreden beslissing hieromtrent motiveren.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer geen uitspraak doet omtrent de hospitalisatie en het medisch toezicht met betrekking tot haar aorta-problematiek. In dit verband gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer gesteld wordt dat: *“Wat betreft de aortaklep-problematiek ten slotte stellen we vast dat deze niet meer aan de orde is gezien de aortaklep in februari 2015 vervangen werd, met goed gevolg.”* De verzoekende partij betwist niet dat de aortaklep in februari 2015 vervangen werd, met “goed gevolg”. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij omtrent enige hospitalisatie of medisch toezicht had moeten motiveren in de bestreden beslissing of in het advies.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze eenmaal per jaar een cardioloog dient te raadplegen en talrijke medicijnen dient te nemen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de lijst met medicijnen zoals weergegeven in het verzoekschrift niet voor het nemen van de bestreden beslissing op dergelijke wijze aan de verwerende partij werd meegedeeld. Voorts blijkt dat de lijst met geneesmiddelen zoals weergegeven in het verzoekschrift, overgenomen werd uit het verslag van 5 mei 2015 met betrekking tot een postoperatieve consultatie. Dit verslag werd voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij meegedeeld, zoals hoger reeds aangegeven werd. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat ze eenmaal per jaar naar de cardioloog dient te gaan. In het standaard-medisch attest van 15 januari 2015 wordt melding gemaakt van opvolging en medicamenteuze therapie nadat de aortaklep werd vervangen. Er wordt niet gepreciseerd waaruit de opvolging en medicamenteuze therapie precies bestaan en de duur ervan wordt niet aangegeven. Ook

in de bijlagen aan het standaard-medisch getuigschrift van 15 januari 2015 wordt hieromtrent niet gemotiveerd. In het standaard medisch getuigschrift van 26 januari 2015 wordt gesteld dat de aortaklep vervangen dient te worden, maar een opvolging of medicamenteuze behandeling wordt niet vermeld. In de bijlage, met name het verslag van de consultatie bij de cardioloog op 11 december 2014 worden een aantal medicijnen vermeld die de verzoekende partij opdat moment nam. In het standaard-medisch getuigschrift van 30 juni 2015 wordt aangegeven dat de aortaklep in februari 2015 vervangen werd. In dit standaard medisch getuigschrift wordt geen melding gemaakt van enige opvolging en medicamenteuze therapie met betrekking tot de vervanging van de aortaklep, ook niet in de bijlage gevoegd aan voormeld medisch getuigschrift. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten niet gemotiveerd te hebben in het medisch advies of de bestreden beslissing omtrent de opvolging en medicamenteuze behandeling die na de vervanging van de aortaklep zou gebeurd zijn. Er waren hieromtrent geen gegevens bekend. Ook uit de stukken, die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, blijkt niet dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij meegedeeld heeft dat ze eenmaal per jaar door een cardioloog moet worden opgevolgd.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekende partij voor haar eindstadium van nierfalen medicijnen dient te nemen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt omtrent haar nierfalen gesteld dat *“Deze pathologie bestond al op het moment van de vorige aanvraag d.d. 25/02/2013 en er werd reeds een exhaustief medisch advies afgeleverd door collega dr. V. [...] d.d. 06/08/2014. Hierop moet bijgevolg niet teruggekomen worden.”* In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij voormeld motief niet. Evenmin geeft ze aan dat de situatie met betrekking tot haar nierfalen gewijzigd is of maakt ze aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet kon verwijzen naar het medische advies van 6 augustus 2014 waarin haar nierfalen uitvoerig besproken werd en onderzocht werd of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat ten gevolge van het advies van 6 augustus 2014 een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf genomen werd op 24 augustus 2014. Bij beslissing van 24 augustus 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing werd op 27 augustus 2014 aan de verzoekende partij betekend. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij de Raad ingediend. Bij arrest van 29 februari 2016 met nummer 163 190 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing van 24 augustus 2014.

Voorts wijst de Raad erop dat met betrekking tot de lijst van geneesmiddelen die in het verzoekschrift wordt weergegeven, waarvan zoals hoger gesteld werd deze lijst op zich niet voor het nemen van de bestreden beslissing in dergelijke bewoordingen aan de verwerende partij werd meegedeeld, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het gegeven dat zij niet langer over deze medicatie zou kunnen beschikken tot gevolg zou hebben dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling en de ambtenaar-geneesheer haar situatie verkeerd heeft ingeschat, rekening houdend met het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 6 augustus 2014 uitvoerig de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen en geneesmiddelen in Kosovo, voor personen die lijden aan nierfalen, onderzocht heeft.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat omtrent de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet gemotiveerd werd. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk waarom de verwerende partij omtrent de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst *in casu* in de bestreden beslissing diende te motiveren. Ten eerste weerlegt de verzoekende partij niet dat de OSAS-problematiek met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat in alle gevallen moet worden onderzocht of de medische zorgen die in België worden verstrekt aan een vreemdeling ook in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar zijn. Voormelde wetsbepaling legt verweerder slechts de verplichting op om na te gaan of – nadat werd vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit – er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling gewoonlijk verblijft. De ambtenaar-geneesheer kan derhalve oordelen dat, gelet op de aard van de ingeroepen aandoening, een behandeling niet echt vereist is en dat het eventuele ontbreken van een adequate behandeling hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de OSAS-problematiek dat hij tot deze conclusie is gekomen. Ten tweede werd de

aorta-problematiek succesvol behandeld, en heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangegeven dat ze medicijnen diende te nemen en eenmaal per jaar een cardioloog diende te raadplegen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing of in het medisch advies diende te motiveren over de medische zorgen met betrekking tot een aortaproblematiek, nu deze reeds behandeld is en de verzoekende partij geen informatie aan de verwerende partij heeft meegedeeld met betrekking tot de opvolging. Tot slot weerlegt ze het motief niet van het medisch advies omtrent haar nierfalen, met name *“Deze pathologie bestond al op het moment van de vorige aanvraag d.d. 25/02/2013 en er werd reeds een exhaustief medisch advies afgeleverd door collega dr. V. [...] d.d. 06/08/2014. Hierop moet bijgevolg niet teruggekomen worden.”*

De Raad wijst er tevens op dat het loutere feit dat een persoon lijdt aan een ziekte die als ernstig wordt omschreven niet automatisch impliceert dat deze persoon voldoet aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om hem tot een verblijf om medische redenen te machtigen.

Waar de verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer verplicht was een bijkomend advies aan te vragen, moet worden geduoid dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer ook geen verplichting oplegt om een vreemdeling die een aanvraag indient om, op basis van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf te worden gemachtigd in alle gevallen aan een medisch onderzoek te onderwerpen of in contact te treden met deze vreemdeling of zijn behandelende arts. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt slechts dat de ambtenaar-geneesheer *“indien hij dit nodig acht”* de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Nu de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt niet in vraag stelt, kon hij zonder meer oordelen dat een bijkomend onderzoek niet nodig is. Daarenboven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat met betrekking tot de OSAS-problematiek er verkeerdelijk geconcludeerd wordt dat een behandeling niet echt vereist is en dat het eventuele ontbreken van een adequate behandeling hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist de verzoekende partij dat zij aan haar aortaklep geopereerd werd in februari 2015 en dat dit een goed gevolg gekend heeft. Zoals hoger uiteengezet betwist de verzoekende partij de motivering omtrent haar nierfalen niet. Gelet op deze verschillende elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk door louter te poneren dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies diende te vragen, dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* door geen bijkomend advies te vragen artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet of artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden heeft.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat: *“Uit informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich op wenst te baseren,*

namelijk Assembly of Kosovo, Law no. 2004/4, Kosovo Health Law, Section 22, blijkt evenwel dat slechts de volgende groepen gerechtigd zijn op gratis gezondheidszorg:

- a). Children and adolescents up to 15 years of age;*
- b). Pupils and students until the end of regular school terms;*
- c). Citizens over 65 years of age;*
- d). Citizens, close family members of martyrs, war invalids and other invalids, their close family members as well users of overall social schemes for social assistance and close members of their families;*

e). Persons with disabilities,

(vrije vertaling:

- a). Kinderen en jongeren tot 15 jaar;*
- b). Leerlingen en studenten tot het einde van reguliere school termen;*
- c). Burgers ouder dan 65 jaar;*
- d). Burgers, naaste familieleden van de martelaren, oorlogsinvaliden en andere zieken, hun naaste familieleden en gebruikers van de algemene sociale regelingen voor sociale bijstand en nauwe hun gezinsleden;*
- e). Personen met een handicap)*

Hieruit kan dus afgeleid worden dat chronisch zieken hier niet inbegrepen zijn, en inderdaad dient het benadrukt te worden dat verzoekster een blijvende hemodialysenood heeft van drie keer per week.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel manifest niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.”, wijst de Raad erop dat dit betoog geen betrekking heeft op het medisch advies van 18 augustus 2015 op de bestreden beslissing. De toegankelijkheid van de medische zorgen werd besproken in de beslissing van 24 augustus 2014. Bijgevolg kan de verzoekende partij voormeld betoog niet dienstig aanvoeren tegen de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat met betrekking tot voormeld betoog in het arrest van 29 februari 2016 met nummer 163 190 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld wordt dat “Voorts betwist de verzoekende partij dat zij als chronische zieke persoon in aanmerking komt voor gratis zorg en medicatie, hiervoor verwijst ze naar assembly of Kosovo, law no 2004/4, Kosovo health Law, Section 22. De verzoekende partij voert inderdaad terecht aan dat chronische zieke personen niet vermeld worden in sectie 22.1 van de Kosovo health Law, no 2004/4. Echter in sectie 22.2. van voormelde wet wordt uitdrukkelijk gesteld dat de gezondheidszorgen gratis moeten verstrekt worden aan personen die lijden aan ziektes, aandoeningen dat hun leven ernstig in gevaar brengt of schaadt, zoals gedefinieerd in een speciale ondergeschikte wet. In dit verband wordt op pagina 27 van het rapport Country Fact Sheet Kosovo, juni 2011 opgesteld door het IOM in samenwerking met Bundesamt für migration und Flüchtlinge en Zirleu, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, uitdrukkelijk gesteld dat patiënten met dialyse in aanmerking komen voor gratis zorgen. Daarenboven wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer erkend dat “De dienst voor primaire gezondheidszorg dekt de toegang en het vervoer van de patiënten. De dienst voor secundaire gezondheidszorg houdt zich bezig met de diensten op vlak van de medische dialyse. De patiënt hoeft niets te betalen, behalve in het geval dat er geen geneesmiddelen of dialysemateriaal voor handen zou zijn wat af en toe gebeurt.” In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij indien nodig beroep zou kunnen op familie, vrienden of kennissen om (tijdelijke) financiële hulp te krijgen of dat haar familie erin kan slagen om een inkomen uit arbeid te verwerven. Voormelde motieven uit de bestreden beslissing worden noch betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Ze toont niet aan dat haar familieleden, onder andere haar zoon, die in Kosovo wonen haar niet financieel zouden kunnen helpen, indien dit nodig is. Bovendien vereist artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet dat het bestuur moet garanderen dat de vereiste medische behandeling en/of medicatie in het land van herkomst even (gemakkelijk) toegankelijk zijn als in België. De vaststelling dat de medische behandeling en medicatie toegankelijk zijn, volstaat. Het bestuur is niet gehouden om voor verschillende hypothesen een specifieke en individuele kosten-raming op te maken, des te meer nu de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf hieromtrent geen bemerkingen geformuleerd heeft.”

Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot volgend besluit is gekomen: “Ik stel bijgevolg vast dat er bij de nieuw aangehaalde elementen geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 f eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd miskend. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het voornoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS